

РЕШЕНИЕ

№ 4442

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1241** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл.104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е във връзка с Решение № 1069/31.05.2023г., постановено от Върховен административен съд /ВАС/ по административно дело № 7246/2022 г., с което е отменено Решение № 2325/08.04.2022г., постановено по административно дело № 4924/2021 г. по описа на АССГ, в частта, в която е отхвърлен искът на А. С. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/ за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа вследствие на отменена като незаконосъобразна Заповед № 75/13.03.2020 г. за разликата над уважения размер от 14 520.00 лв. до пълния предявен размер от 23 400.00 лв., ведно със законната лихва върху разликата и разноските, в която част делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. С отменителното решение на ВАС са дадени указания при новото разглеждане на делото, съдът да изясни какъв е размерът на основната заплата на ищеца към момента на признаване на уволнението му за незаконно, като при необходимост да бъде назначена съдебно-счетоводна експертиза.

В съдебно заседание, ищецът – А. С. К., редовно призован не се явява и не изпраща представител. Представени са писмени бележки, с които се иска уважаване на исковата претенция, като ответникът бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 8 880.00 лв. за оставането му без работа. Претендират се сторените по

делото разноси, включително и сторените разноси пред ВАС по административно дело № 7246/2022 г. по описа на ВАС.

Ответникът, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт В., която счита, че искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 72/13.03.2020г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ, ищецът А. С. К. е възстановен и допуснат до работа на заеманата по служебно правоотношение длъжност Директор на Дирекция „Финансова“, ДФЗ, с ранг III-то старши, считано от 13.03.2020 г. във връзка с влязло в сила Решение № 6044/17.10.2019 г., постановено по административно дело № 7272/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение №2815/21.02.2020 г., постановено по административно дело № 409/2020 г. по описа на ВАС, с което е отменен мълчалив отказ на Изпълнителен директор на ДФЗ за възстановяването му на длъжността Директор на Дирекция „Финансова“, ДФЗ.

Със Заповед № 75/13.03.2020 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на А. С. К. за длъжността - Директор на Дирекция с ранг – III-ти старши в Дирекция “ Финансова“, считано от 13.03.2020 г. на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл. Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 3484/01.07.2020 г. постановено по административно дело № 3652/2020 г. по описа на АССГ същата е отменена като незаконосъобразна. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 1275/01.02.2021 г., постановено по административно дело №10337/2020 г. по описа на ВАС.

Със Заповед № 52/16.02.2021 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на ищеца, поради неявяване в законоустановения двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение да заеме длъжността, на основание чл. 108, и чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, считано от 16.02.2021 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 7098/29.11.2021 г., постановено по административно дело № 4259/2021 г. по описа на АССГ същата е отменена като незаконосъобразна. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 4158/03.05.2022 г., постановено по административно дело № 1124/2022 г. по описа на ВАС.

При първоначалното разглеждане на делото е допусната съдебно-икономическа експертиза, с вещо лице А. Д. Ф. – П.. Заключение на вещото лице, след извършена справка на място в касата на ДФЗ е че към момента на прекратяване на служебното правоотношение на ищеца не са изплащани обезщетения за оставане без работа. С Решение №1275/01.02.2021г., постановено по административно дело № 10337/2020г. по описа на ВАС е отменена Заповед № 75/13.03.2020г. на Изпълнителен директор на ДФЗ, и уволнението на ищеца е признато за незаконосъобразно. От представена по делото служебна книжка на ищеца, вещото лице установява, че в същата е вписано възстановяване като Директор на Дирекция „Финансова“ към 13.03.2020 г. с основна заплата 2 420.00 лв. На следващата страница от служебната книжка е вписана като

дата на назначаване 15.05.2019г. и дата на прекратяване на служебното правоотношение – 16.02.2021 г., с посочена основна заплата за този период – 2 420.00 лв.

Вещото лице е установило, че за периода, за който се претендира обезщетението от 13.03.2020 г. до 13.09.2020 г., ищецът не е заемал друга длъжност. След прекратяване на служебното правоотношение е останал без работа и има регистрация в Дирекция „Бюро по труда“ от 28.05.2019 г.

След влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение, ищецът не се явил да заеме длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното му правоотношение и в тази връзка е представена Заповед № 52/16.02.2021 г. издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ. А. С. К. е възстановен на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № 72/13.03.2020 г., като на 13.03.2020г. е издадена Заповед № 75/13.03.2020 г., с която е прекратено служебното му правоотношение. Възстановяването на длъжността Директор на Дирекция „Финансова“ на 13.03.2020 г. е вписано в служебната книжка на ищеца и като основна заплата е посочена сумата 2 420.00 лв.

След справка в отдел „Човешки ресурси“ вещото лице е констатирало, че в ДФЗ няма конкретна заплата за конкретна длъжност. Заплатата на държавния служител се определя съгласно Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация.

При новото разглеждане на делото и с оглед указанията на ВАС е допуснато и прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице М. Р. Н. - Г., което съдът изцяло кредитира като обосновано, компетентно и основано на доказателствата по делото. Поставена е задача да се определи размерът на основната заплата за длъжността Директор на Дирекция „Финансова“ към момента на признаване на уволнението за незаконно – 01.02.2021 г., като се вземат предвид Заповед № РД-649/22.02.2021 г. на Изпълнителен директор на ДФЗ, Таблица за максималните и минималните размери на основните месечни заплати по нива и степени, Приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 от НЗСДА, нивото на заеманата длъжност, квалификация и професионален опит, както и се съобразят събраните по делото доказателства.

По поставената задача, вещото лице след проверка и анализ, установява, че основната заплата за длъжността Директор на Дирекция „Финансова“ към момента на признаване на уволнението за незаконно – 01.02.2021 г. и предвид Заповед № РД-649/22.02.2021г. е 3 900.00 лв. Съгласно Таблица за максималните и минималните размери на основните месечни заплати по нива и степени, Приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 от НЗСДА в сила от 01.01.2021 г. за ниво на основна заплата 9, степен на основната месечна заплата 3, заплатата е в диапазон от 880 – 3 700.00 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.104, ал.1, във вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл. По силата на разпоредбата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба

с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила съдебно решение, както и че в периода от 13.03.2020 г. до 13.09.2020г., същият не е заемал друга длъжност по служебно или трудово правоотношение, имал е регистрация в Дирекция „Бюро по труда“ от 28.05.2019 г. до 28.05.2020 г. и към момента на прекратяване на служебното му правоотношение не са му изплащани обезщетения за оставане без работа. В тази връзка претенцията на ищеца попада в първата хипотеза на нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, а именно, че той има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Съобразно дадените указания с отменителното решение на ВАС, настоящият съдебен състав следва да се произнесе по разликата над уважения размер на иска от 14 520.00 лв. /съгласно влязло в сила в тази част Решение № 2325/08.04.2022 г., постановено по административно дело №4924/2021г. по описа на АССГ, оставено в сила в тази част с Решение №1069/31.05.2023г., постановено от ВАС по административно дело № 7246/2022 г. / до пълния претендиран размер от 23 400.00 лв., ведно със законната лихва за разликата върху сумите, а именно за сумата от 8 880.00 лв., като дължимият размер на обезщетението да се определи към датата на признаване на уволнението за незаконно – 01.02.2021г.

Безспорно в настоящия случай са налице материалноправните предпоставки по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, тъй като е установено, че Заповед № 52/16.02.2021 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца е отменена с Решение №7098/29.11.2021г., постановено по административно дело № 4259/2021 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 4158/03.05.2022 г., постановено по административно дело №1124/2022 г. по описа на ВАС, влязло в законна сила на 03.05.2022 г. От това следва, че е налице изискуемата предпоставка по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, а именно: отмяна от съда на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. От приложените писмени доказателства и експертни заключения се установява, че след прекратяване на служебното правоотношение на ищеца с отменената заповед, същият не е работил по служебно или трудово правоотношение.

Съгласно експертното заключение по допуснатата в настоящето съдебно производство съдебно-счетоводна експертиза, към датата на отмяната на незаконното уволнение – 01.02.2021 г., съгласно Заповед № РД-649/22.02.2021 г., в сила от 01.01.2021 г. са определени индивидуални основни месечни заплати на служителите в ДФЗ по нива, степени и размери. От извлечение на Заповед № 03-РД-649/22.02.2021 г. за длъжността Директор на Дирекция „Финансова“, считано от 01.01.2021 г. е определено ниво на основната заплата 9, степен на основната заплата 3 и нова индивидуална основна заплата в размер на 3 900.00 лв.

Този факт се потвърждава и от представените от ответника доказателства в хода на първоначалното разглеждане на делото от АССГ, а именно Заповед № 03-РД-649/22.02.2021 г. и Извлечение от Заповед № 03-РД-649/22.02.2021 г.

/л.108-110/, поради което доводите на ответника във връзка с размера на основната заплата, изложени в отговора по исковата молба и в последващо становище са неоснователни и недоказани. В тази връзка, съдът намира, че полагащото се на ищеца обезщетение следва да бъде съобразено с размера на основната заплата – 3 900.00 лв., определен към датата на обявяване на уволнението за незаконно, а именно – 01.02.2021 г.

По изложените по-горе съображения съдът приема за основателен и доказан основния иск за заплащане на главницата от 8 880 лв., представляваща разликата над уважения за 14 520.00 лв. иск с Решение № № 2325/08.04.2022 г., постановено по административно дело №4924/2021г. по описа на АССГ до пълния претендиран размер от 23 400.00 лв.

Законната лихва следва да се присъди върху сумата от 8880 лева от датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

При този изход на правния спор е основателно исканета за заплащане на разноски в размер от 1200 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение по настоящето дело, 400 лева депозит за вещо лице и разноски в касационното производство пред ВАС на РБ в размер на 776.66 лева, от които 700 лева адвокатско възнаграждение и 76.66 лева платена държавна такса. Не е основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, същото е определено в близък до минималния размер по чл. 7, ал.2, т. 2 във вр. с чл. 8, ал.1 от Наредба №1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран от изложеното, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от Изпълнителния директор да заплати на А. С. К., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сума в размер на 8 880.00 лв. /осем хиляди осемстотин и осемдесет лева/, представляваща разликата над уважения размер от 14 520.00 лв. до пълния предявен размер от 23 400.00 лв., представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за времето от 13.03.2020г. до 13.09.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.05.2021г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от Изпълнителния директор да заплати на А. С. К., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сума в размер на 2 376,66 лева, представляваща сторени разноски по настоящето административно дело и по административно дело № 7246/2022 г. по описа на ВАС на РБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

